

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SA Romana Mrotek del. SO Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2018 r. w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 kwietnia 2018r. sygn. akt VI U 372/18

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

Sygn. akt III AUz 45/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2018r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim– VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z odwołania Z. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 12 lutego 2018r. o rentę z tytułu niezdolności do pracy odrzucił odwołanie. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, stwierdzającego datę powstania niezdolności do pracy, chociaż wraz z prawidłowym pouczeniem doręczono je jemu 5.12.2017 r. (dowód potwierdzenie odbioru k. 10v t. II akt pozwanego). Termin do wniesienia sprzeciwu upłynął więc z dniem 19.12.2017 r. W odwołaniu ubezpieczony podnosi jedynie okoliczności związane z datą powstania niezdolności do pracy. Stosownie do treści art. 477⁹ §3¹ k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł ubezpieczony i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Organ rentowy nie ustosunkował się do zażalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego jest nieuzasadnione.

Należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004 r. Nr 121 poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, trwałości lub przewidywanego okresu, związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Przepis art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. nakazuje sądowi odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Poza sporem jest okoliczność, iż ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 5 grudnia 2017r. uznającego go za całkowicie niezdolnego do pracy od 14 listopada 2017r. do 31 grudnia 2018r. Ubezpieczony kwestionuje datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, twierdząc, że niezdolny był już od 5 stycznia 2017r.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r. (II UZP 17/05 OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy wskazał, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem również w kwestii daty powstania niezdolności do pracy.

Skoro ubezpieczony nie zgadza się jedynie z datą powstania niezdolności do pracy Sąd Okręgowy obowiązany był do zastosowania art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. i odrzucenia odwołania.

Mając na uwadze niniejsze rozważania orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c.